

odvolací soud neprávem dovolává spisovatelů uvedených v odvolacím rozsudku a nálezu uveřejněného pod čís. 3467 ve sb. n. s., ježto jest tam jednáno o starším právu, jež se od nynějšího liší. Podle nynějšího práva nepokládá se směnka padělaná za neplatnou vůbec, nýbrž za platnou, a to proti těm, kdož podepsali před paděláním, podle obsahu původního, a proti těm, kteří podepsali po něm, podle obsahu změněného. Ano jest zjištěno, že žalovaný Ing. H. podepsal (přijal) směnku vyplněnou ve směnečné částce na 20.000 Kč a že teprve pak byla směnka padělána na 40.000 Kč, ručí podle původního obsahu za 20.000 Kč. Nezáleží na tom, zda žalobkyně nevěděla nebo nemusela vědět o padělání. Zákon nerozeznává. Proto bylo dovolání žalobkyně částečně vyhověti a obnoviti rozsudek prvního soudu.

Čís. 10559.

Nemanželský otec nemá po smrti nemanželské matky bezpodmínečné právo, chovati u sebe dítě, nýbrž rozhoduje vždy jen zájem dítěte o tom, u koho má dítě býti ve výchově a výživě, nikoliv zájem nemanželského otce, aniž přání poručníka.

(Rozh. ze dne 26. února 1931, R I 1003/30).

Po smrti nemanželské matky bylo dítě vychováváno u její matky, babičky dítěte. Žádost nemanželského otce, by mu bylo dítě dáno do výchovy, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Mimořádná dovolací stížnost mohla by míti úspěch jen za předpokladů a z důvodů § 16 nesp. říz., jichž tu však není: Zejména neodporují srovnalá rozhodnutí nižších soudů ustanovení § 169 obč. zák., any nižší soudy, vyšetřivše rodinné poměry nemanželského otce a jeho dřívější nezájem o dítě dospěly k přesvědčení, že blaho a zájem nemanželského dítěte vyžadují, by bylo nadále ponecháno v dosavadní výživě a výchově své babičky. Podle ustálené judikatury nejvyššího soudu nemá nemanželský otec po smrti nemanželské matky bezpodmínečné právo, dítě u sebe chovati, nýbrž rozhoduje vždy jen zájem dítěte o tom, u koho má dítě býti ve výchově a výživě, nikoli zájem nemanželského otce, aniž přání poručníka.

Čís. 10560.

Příslušným rozhodovati o dovolacím rekursu v případě § 2 vl. nař. ze dne 14. března 1930, čís. 29 sb. z. a n. (jímž se provádí zákon o ochraně dětí v cizí péči a dětí nemanželských), jest nejvyšší soud.

Byl-li dozor na dítě v cizí péči přenesen na Okresní péči o mládež, neměl okresní (poručenský) soud důvodu, by schvaloval usnesení jejího

představenstva. Nebyl-li dozor přenesen na Okresní péči, měl se okresní soud obmeziti po náležitém vyšetření věci na rozhodnutí, zda má být dítě odebráno tomu, komu bylo svěřeno.

(Rozh. ze dne 26. února 1931, R I 1048/30).

Soud první stolice schválil usnesení představenstva Okresní péče o mládež, že se M-ovi oduznává způsobilost k řádnému opatrování svěřeného mu dítěte a že mu proto dítě bude odebráno. Rekursní soud k rekursu M-a napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu a zrušil usnesení obou nižších soudů.

Důvody:

Stěžovatel míní, že jeho dovolací stížnost jest stížností ve smyslu § 2 vl. nař. ze dne 14. března 1930, čís. 29 sb. z. a n., a adresoval ji proto na vrchní soud v Praze. Ve skutečnosti jest stížnost mimořádným dovolacím rekurem podle § 16 nesp. říz., neboť dozorčí úřady postupují, rozhodující o věcech přikázaných jim citovaným vládním nařízením, jakž ustanoveno v § 20, podle zákonů a nařízení o vykonávání pravomoci ve věcech poručenských, tedy podle předpisů nesporného řízení. Příslušným rozhodovati o dovolací stížnosti jest nejvyšší soud, a byla mu vrchním soudem odstoupena podle § 44 j. n. právem.

Dovolací rekurs jest opodstatněn. Ze spisů nelze seznati, zda okresní soud přenesl vykonávání dozoru, náležejícího mu na děti v cizí péči podle § 3 cit. vl. nař. na místní Okresní péči o mládež. Než, ať tak učinil nebo neučinil, schválení usnesení představenstva Okresní péče, že se stěžovateli vůbec oduznává způsobilost k řádnému opatrování svěřeného mu dítěte a že mu proto dítě bude odebráno, jest v rozporu se zákonem. Byl-li dozor přenesen na Okresní péči, neměl okresní soud vůbec důvodu, by usnesení jeho představenstva schvaloval, nýbrž měl podle § 3 (6) cit. nař. vyčkati případnou stížnost některého účastníka. Nebyl-li dozor na Okresní péči přenesen, měl se okresní soud jednak obmeziti na rozhodnutí, má-li dítě být stěžovateli odebráno, jednak mělo a mohlo se toto rozhodnutí státi teprve po náležitém vyšetření věci, pro které předpisy nesporného řízení a předpisy vládního nařízení o přímém styku dozorčích důvěrníků s dětmi i s pěstouny poskytovaly dosti účinných a spolehlivých i rychlých vyřízení zabezpečujících prostředků. Ke všeobecnému, cti stěžovatelovy se hluboce dotýkajícímu oduznutí jeho způsobilosti, by řádně pečoval o cizí dítě, nebylo ani zákonného ani skutkového základu, rozhodnutí však, že mu dítě bude odebráno, nemohlo se státi na základě pouhého podezření, na něž poukazují nižší soudy, a nemohla pro ně býti dostačujícím důvodem výpověď Anny H-ové, neboť nebyla učiněna před soudem a byla v rozporu s výsledky soudního šetření provedeného pod spisovou značkou Nc I 70/30. Souhlasná usnesení nižších soudů byla proto zrušena. Další řízení odpadá, poněvadž dítě bylo zatím odevzdáno rodičům.